

at det tyske Marked havde lukket sig for vor Kreatureksport, og vi pludselig skulde ind paa i andre Lande i Europa at søge Afsetning for vore Kreaturer, vil ærede Medlemmer vistnok indrømme, at vi vilde staa i en meget vanskelig Situation, som vi ikke turde stille alt for store Forventninger til. Men hvorledes er Stillingen nu, da det tyske Marked paa Grund af Valutafaldet i Øjeblikket er lukket for Kreatureksport? Jeg kan sige, at vi i Øjeblikket har en ugentlig Eksport til Norge paa ca. 800 Kreaturer, til Sverige paa ca. 800, til Belgien ca. 600 og til Øzkeoslovakiet ca. 1 200. Det vil sige, at vi udfører i denne Tid ca. 3 400 Kreaturer om Ugen, hvilket er meget nær den normale Eksport. Men jeg garanterer ikke for, at vi kan udføre det i næste Uge; det vilde være ganske urimeligt at forlange dette paa en Tid, da det store Marked, der er i vort Naboland, er lukket for den Eksport.

Hvordan er dette Resultat opnaaet? Det er ikke opnaaet ved at slaa i Bordet overfor de paagældende Stater. Det har ikke været ved en Køllesvinger-Politik, vi har tiltunget os Adgang til disse Markeder, det har været ved at lempe os frem og tage Forholdene, som de er; og jeg tør sige, at ogsaa for Smørekseptens Vedkommende er Forholdet det, at vi netop i Kraft af vor Frihandelspolitik har kunnet aabne Døre, som var lukket for andre, og som ellers ogsaa vilde have været lukket for os. Kendsgerningerne viser, at den Frihandelspolitik, som ikke er et Resultat af Doktrinarisme eller Principrytteri, den Frihandelspolitik, som vi fra Landbrugets Side hylder, i Virkeligheden er den mest aktive, den mest positive Politik, medens Repræsaliepolitikken er absolut negativ og i sine Konsekvenser fører til, at flere og flere Døre lukkes. Hver Gang vi lader en Skodde gaa ned her, svares der uvægerligt fra den anden Side med, at man lader en Skodde gaa ned der, og saaledes gaar der flere og flere Skodder ned, saa til sidst det hele er afspærret. Det er den Erfaring, vi har indhøstet, ikke blot i normale Tider, men navnlig den Erfaring, vi har indhøstet i de sidste to Aar under de mange forskelligartede handelspolitiske Forhandlinger, der har maattet føres vedrørende vor Eksport.

Jeg kan ikke omtale disse Forhold, uden at jeg ønsker at benytte Lejligheden til for Landbrugets Vedkommende at udtale en uforbeholden Anerkendelse af, at vore Repræsentanter i Udlandet med en aldrig svigtende Beredvillighed og

med en Dygtighed og en Takt, som i høj Grad har medvirket til en heldig Løsning af de stillede Opgaver, har ført de mange forskellige Forhandlinger med andre Landes Regeringer. Vi har i Landbrugsministeriet i saa Henseende haft fortrinlig Støtte af vore egne udsendte Konsulenter, men Forholdene har medført, at vi i meget stor Udstrækning ogsaa har maattet paakalde vore Gesandters Bistand, og denne Bistand har altid været til Rede for os og har været ydet paa en Maade, som vi kun har Grund til i allerhøjeste Grad at paaskønne.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann gjorde meget rigtigt opmærksom paa, at vor Landbrugseksport i visse Lande mødte en stærk agrar-protektionistisk Strømning, og det ærede Medlem fandt en rammende Betegnelse for denne Bevægelse i Ordet „Agrar-Nationalisme“, men det mærkelige er, at det ærede Medlem synes at ville appellere til en lignende Form for Nationalisme her i Landet. Der er talt meget om Nationalisme og om Chauvinisme. Navnlig Oppositionspartierne er ivrige i at bruge disse Betegnelser, naar Talen er om Ordningen af vort Militærberedskab. Jeg tror, man maa sige, at det er ikke længere her, Faren ligger; ingen vil med Sandhed kunne paapege chauvinistiske Bestræbelser i det beskudte Militærvæsen, som den nye Forsvarsordning indeholder. Men der er en Form for snæversynet Nationalisme, som i Virkeligheden er langt farligere for vort Land, og det er den chauvinistiske Handelspolitik, som det ærede Medlem Hr. Drachmann introducerede forleden Aften, og som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg og det ærede Medlem Hr. Rode fandt saa stort Behag i, den Handelspolitik, der kræver de saakaldte „Vaaben“ imod Udlandet. Denne nationalistiske Handelspolitik har Tilhold i forskellige Stater. Den er en Ulykke for Europa i Øjeblikket, den rider Europa som en Mare og er maaske mere end noget andet Skyld i, at Genopbygningen ikke kan blive paa-begyndt. Men fordi andre Lande delvis ødelægger sig selv, derfor er det ikke nødvendigt, at vi selv gør det.

Det er ganske bemærkelsesværdigt, at det ærede Medlem Hr. Drachmann i sit Defensorat bruger ganske de samme Ord, som de mest vidtgaende Militarister har anvendt, naar de vilde agitere for deres særlige Form for Nationalisme. Det ærede Medlem Hr. Drachmann talte om økonomisk Afmagtspolitik, og det ærede Medlem talte om en fuldstændig Selvopgivelses-